

Daniels Bog - Nummer Otteoghalvfems

Elias' trefoldige anvendelse og dommen i de sidste dage: Forståelse af de undersøgende og eksekutive faser

Jeff Pippenger

2024-02-29

Elias' tredobbelte anvendelse identificerede, at der i de sidste dage ville være en Elias ved begyndelsen af de sidste dage og ved afslutningen af de sidste dage. De „sidste dage“ er dommens dage, hvilken er fremadskridende og opdelt i to former for dom. Den undersøgende dom, som begyndte ved begyndelsen af de sidste dage, og den eksekverende dom, som finder sted ved afslutningen af de sidste dage. Elias' tredobbelte anvendelse repræsenterer først og fremmest den eksekverende doms historie, som begynder ved den snart kommende søndagslov.

Undersøgelsesdommen er begrænset til dem, der har bekendt sig til at være efterfølgere af Gud, først og fremmest ved en direkte bekendelse, men også i et mindretal af tilfælde ved en indirekte bekendelse gennem livsførelse.

(For det er ikke lovens hørere, som er retfærdige for Gud, men lovens gørere skal retfærdiggøres. For når hedningerne, som ikke har loven, af natur gør det, som loven befaler, så er disse, skønt de ikke har loven, en lov for sig selv; idet de viser, at lovens gerning er skrevet i deres hjerter, mens også deres samvittighed vidner med, og tankerne indbyrdes anklager eller også forsvare dem.) Romerne 2:13–15.

Undersøgelsesdommen har to primære afdelinger, for den begyndte med undersøgelsen af de døde liv (fra Adams dage og frem), som havde bekendt sig til at tro på den sande Gud, og den 11.

september 2001 begyndte den processen med undersøgelses-, „dommen over de levende“.

Undersøgelsesdommen har endnu en afdeling ud over fra de døde til de levende, for dommen begynder med Guds hus, og i de sidste dage er Guds hus laodikeisk adventisme. Når dommen over Guds hus afsluttes ved den snart kommende søndagslov, bliver dernæst Guds andre hjord, som da er i Babylon, dømt.

Den eksekutive dom er Guds straf over dem, som forkastede Hans tilbud om frelse. Den eksekutive dom begynder med den snart kommende søndagslov. De Forenede Stater vil da have fyldt sit vredes bæger, som også er dets nådetids bæger, og nationalt frafald vil blive efterfulgt af national undergang. Hver nation på hele jorden vil følge De Forenede Staters eksempel ved at håndhæve en søndagslov, og hver af disse nationer vil da fylde deres bægre og også lide national undergang.

"Når Amerika, den religiøse friheds land, forener sig med pavedømmet for at tvinge samvittigheden og nøde mennesker til at ære den falske sabbat, vil folk i alle lande over hele jorden blive ledt til at følge hendes eksempel." Testimonies, bind 6, 18.

Den udøvende dom er også opdelt i to dele. Fra søndagsloven i De Forenede Stater og indtil menneskenes nådetid afsluttes, når Mikael står frem, er Guds domme blandet med barmhjertighed;

men når Mikael står frem, indeholder Guds vrede, som fremstillet ved udgydelsen af de syv sidste plager, ingen barmhjertighed. I perioden med søndagslovkrisen vil de udøvende domme over mennesker og nationer være blandet med barmhjertighed, for der vil stadig være nogle i Babylon, som da gives anledning til at forstå forskellen mellem tilbedelsen af sabbatten og søndagen.

„O, om blot folket måtte kende deres besøgestid! Der er mange, som endnu ikke har hørt den prøvende sandhed for denne tid. Der er mange, hos hvem Guds Ånd virker. Tiden for Guds ødelæggende domme er nådens tid for dem, som ikke har haft nogen anledning til at lære, hvad sandhed er. Ømt vil Herren se til dem. Hans barmhjertige hjerte røres; Hans hånd er endnu udrakt til at frelse, mens døren lukkes for dem, som ikke ville gå ind.

„Guds barmhjertighed viser sig i Hans langmodige overbærenhed. Han holder sine domme tilbage og venter på, at advarselsbudskabet skal blive forkyndt for alle. O, om vort folk ville føle, således som de burde, det ansvar, der hviler på dem, for at give verden det sidste nådesbudskab, hvilket et vidunderligt værk ville da ikke blive udført!“ Testimonies, bind 9, 97.

„Tiden for Guds ødelæggende domme er nådens tid for dem, som ikke har haft nogen mulighed for at lære, hvad sandheden er.“ Disse to „tider“ begynder samtidig, når „døren lukkes“ for laodikeiske adventister, „som ikke ville gå ind.“

„Jeg så, at den hellige sabbat er, og vil være, den skillevæg mellem Guds sande Israel og de vantro; og at sabbatten er det store spørgsmål, som skal forene hjerterne hos Guds kære ventende hellige. Og hvis nogen troede, og holdt sabbatten, og modtog den velsignelse, der ledsager den, og derpå opgav den og overtrådte det hellige bud, ville de lukke den hellige stads porte for sig selv, lige så sikkert som der er en Gud, der hersker i himlen deroppe. Jeg så, at Gud havde børn, som ikke ser og holder sabbatten. De havde ikke forkastet lyset om den. Og ved begyndelsen af trængselens tid blev vi fyldt med Helligånden, idet vi drog ud og forkyndte sabbatten mere fuldt. Dette vakte kirkens og de navnkristne adventisters vrede, eftersom de ikke kunne gendrive sabbattens sandhed. Og på denne tid så alle Guds udvalgte klart, at vi havde sandheden, og de kom ud og udholdt forfølgelsen sammen med os.“ A Word to the Little Flock, 18, 19.

Døren lukkes ved den snart kommende søndagslov, hvilket gør den periode, som går forud for søndagsloven, til Guds folks „besøgestid“.

Hvordan kan I sige: Vi er vise, og Herrens lov er hos os? Se, sandelig, til løgn har de gjort den; de skriftkloges pen har virket til løgn. De vise står til skamme, de er forfærdede og fangne; se, de har forkastet Herrens ord, og hvilken visdom er da i dem? Derfor vil jeg give deres hustruer til andre og deres marker til dem, som skal arve dem; for fra den mindste og indtil den største higer enhver efter vinding, fra profeten og indtil præsten handler hver og en falskeligt. Og de har lægt såret hos mit folks datter overfladisk og sagt: Fred, fred! skønt der ingen fred er. Blev de til skamme, fordi de havde øvet vederstyggelighed? Nej, de blev slet ikke til skamme, de kendte end ikke til at rødme. Derfor skal de falde blandt dem, der falder; på den tid, da jeg hjem søger dem, skal de styrtes, siger Herren. Jeremias 8:8–12.

Som med det gamle Israel, således med det moderne Israel; de bliver begge ødelagt, for de kendte ikke deres besøgstid. Tiden for Guds besøgelse af laodikeisk adventisme begyndte den 11. september 2001 og afsluttes med den snart kommende søndagslov.

Og da han kom nær, så han byen og græd over den og sagde: Havde dog også du på denne din dag kendt det, som tjener til din fred! Men nu er det skjult for dine øjne. Thi der skal komme dage over dig, da dine fjender skal kaste en vold op omkring dig og omringe dig og trænge dig på alle sider, og de skal jævne dig med jorden og dine børn i dig; og de skal ikke lade sten på sten tilbage i dig, fordi du ikke kendte din besøgstid. Luk. 19,41–44.

På tiden for Guds besøgelse bliver de vise og de tåbelige for evigt adskilt.

„Vi ved, at ikke-indviede syvendedagsadventister, som har kundskab om sandheden, men som har knyttet sig til verdslige mennesker, fuldstændigt vil falde fra troen og give agt på forførende ånder. Fjenden vil med glæde holde tillokkelser frem for dem for at få dem til at føre krig mod Guds folk. Men de, som er sande og standhaftige, vil have et stærkt og mægtigt værn i Gud.“ Manuscript Releases, bind 7, 186.

Deres hjemstøstid begyndte den 11. september 2001, således som den var forberedeliggjort ved hjemstøstiden over de protestantiske kirker den 11. august 1840, og ligesom hjemstøstiden var begyndt for det gamle Israel, da Helligånden steg ned ved Kristi dåb.

Den eksekutive dom begynder, når De Forenede Stater fylder sit prøvetids bæger ved den snart kommende søndagslov, hvilket også er det tidspunkt, hvor den laodikeiske adventistkirke har fyldt deres bæger. Dommen begynder med Guds hus, og med prøvetidens bæger for begge De Forenede Staters fordærvede horn. Protestantismens fordærvede horn, som tidligere har været repræsenteret ved den laodikeiske adventistkirke, ophører da, og den tredje engelske filadelfiske bevægelse er da protestantismens sande horn og det åndelige Jerusalem, som løftes op som et banner. På dette tidspunkt forvandles Jerusalem fra den stridende kirke til den sejrende kirke.

Den fuldbyrdende dom begynder med tiden for Guds ødelæggende domshandlinger, som også er en nådetid for Guds anden hjord, der endnu er i Babylon. Den begynder, når tiden for Guds visitation over laodikeisk adventisme ender. Den fuldbyrdende dom skrider frem til de syv sidste plager, hvor dommene ikke længere er blandet med barmhjertighed, og derpå vender Jesus tilbage.

Når Jesus vender tilbage, viser tusindårsriget (et tusind år) i Åbenbaringen kapitel tyve, at Satan er bundet på en øde jord, alene med kun de oprørske engle, som deltog i angrebet mod Gud.

Og jeg så en engel stige ned fra himmelen med nøkkelen til avgrunnen og en stor lenke i sin hånd. Og han greb dragen, den gamle slange, som er Djevelen og Satan, og bandt ham for tusen år, og kastet ham i avgrunnen og stengte til og satte segl over ham, for at han ikke lenger skulle forføre folkeslagene før de tusen år var til ende; og derefter må han løses for en kort tid. Åbenbaringen 20:1–3.

I løbet af disse tusind år vil de frelst udføre en undersøgende dom over de fortabte, som stadig sover i deres grave og venter på afslutningen af de individuelle domme. De frelst vil gennemgå de fortabtes liv og omstændigheder, herunder Satan og hans engle, for at fastslå, hvem der fortjener

større straf ved afslutningen af de tusind år.

Og jeg så troner, og de satte sig på dem, og dom blev givet dem; og jeg så sjælene af dem, som var blevet halshugget for Jesu vidnesbyrds skyld og for Guds ords skyld, og som ikke havde tilbedt dyret eller dets billede og ikke havde modtaget dets mærke på deres pander eller i deres hænder; og de blev levende og regerede med Kristus i tusind år. Åbenbaringen 20:4.

Tusenårsriget omfatter derfor en undersøgelsesdom, som, når den er fuldendt, fører til den endelige fuldbyrdesdom, når de ugudelige døde oprejses, og Satan, som da har fuldstændig kontrol over dem, overbeviser de ugudelige om at angribe Jerusalem, som ved de tusind års ende kommer ned fra himlen. Idet de ugudelige går til angreb, falder ild ned fra himlen, og den endelige fuldbyrdesdom fuldbyrdes.

Og når de tusind år er til ende, skal Satan løslades fra sit fængsel, og han skal gå ud for at forføre folkeslagene ved jordens fire hjørner, Gog og Magog, for at samle dem til krig; deres tal er som havets sand. Og de drog op over jordens vide flade og omringede de helliges lejr og den elskede stad; og ild faldt ned fra Gud fra himmelen og fortærede dem. Åbenbaringen 20:7–9.

Skønt Elias' tredobbelte anvendelser og den budbærer, som bereder vejen for, at Pagtens Budbærer pludseligt kan komme til sit tempel, er nært forbundne, kan der i deres gerning bemærkes en sondring, idet Elias først og fremmest identificerer budbærerens værk og den bevægelse, der er forbundet med budbærerens budskab, hvilket fuldbyrdes under den eksekutive dom, som begynder ved den snart kommende søndagslov. Den budbærer, som bereder vejen for Pagtens Budbærer, identificerer først og fremmest et værk, der fuldbyrdes under undersøgelsesdommen. Det laodikeiske adventvæsen kender ikke tiden for deres besøgelse, hvilket repræsenterer en bestemt domsperiode.

De forstår heller ikke budskabet om den "nærværende sandhed", som forkyndes i tiden for deres besøgelse. Det blev krævet af dem, at de kendte både dommen og budskabet for de dage. Det blev også krævet af dem, at de kendte budbringeren for den tidsperiode. I deres laodikeiske blindhed modsætter de sig timens budskab, fornægter tiden for deres besøgelse med et budskab om "fred og sikkerhed" og er usikre på, hvem den udvalgte budbringer for den periode er. Denne sandhed blev klart identificeret i vidnesbyrdet fra den anden Elias, som var Johannes Døberen.

Jøderne vidste, at profetien pegede på en budbringer, som skulle komme, og Jesus lærte direkte, at Johannes var den budbringer, som skulle komme.

For alle profeterne og loven profeterede indtil Johannes. Og om I vil tage imod det, så er dette Elias, som skulle komme. Den, der har ører at høre med, han høre. Matthæus 11:13–15.

Ved selve afslutningen af deres besøgelsestid (den tid i Kristi historie, som er et forbillede på den snart kommende søndagslov), da Kristus hang på korset, formodede jøderne, om Elias da ville komme for at frelse Jesus. Hvis de ikke genkendte den budbærer, som skulle berede vejen for Pagtens Budbærer, som dengang stadfæstede pagten med sit eget blod, kunne de ikke genkende deres Messias. Laodikeisk adventisme i de sidste dage må kende deres dom, som er tiden for deres

besøgelse. De må genkende budskabet for denne tidsperiode, og de må genkende den udvalgte budbærer for den tid. Oprøret i 1888 blev fremstillet ved 11. september 2001, da englen i Åbenbaringen kapitel atten steg ned. Oprørerne i 1888 nægtede at anerkende de udvalgte budbærere i den historie, som var et forbillede på de sidste dage.

Vi vil fortsætte denne undersøgelse i den næste artikel.

For således siger Herren, Israels Gud, til mig: Tag dette vredens vinbæger af min hånd, og lad alle de folk, som jeg sender dig til, drikke af det. Og de skal drikke og vakle og rase på grund af det sværd, som jeg vil sende iblandt dem. Så tog jeg bægeret af Herrens hånd og lod alle de folk drikke, som Herren havde sendt mig til: nemlig Jerusalem og Judas byer og dets konger og dets fyrster, for at gøre dem til ødelæggelse, til forfærdelse, til spot og til forbandelse, som det er den dag i dag; Farao, Egyptens konge, og hans tjenere og hans fyrster og hele hans folk; og hele den blandede befolkning og alle kongerne i landet Uz og alle kongerne i filistrenes land, og Askalon og Azzah og Ekron og resten af Asdod, Edom og Moab og Ammons børn, og alle kongerne i Tyrus og alle kongerne i Sidon og kongerne på øerne hinsides havet, Dedan og Tema og Buz og alle dem, som bor i de yderste egne, og alle kongerne i Arabien og alle kongerne over den blandede befolkning, som bor i ørkenen, og alle kongerne i Zimri og alle kongerne i Elam og alle kongerne i medernes land, og alle kongerne i nord, både fjerne og nære, den ene såvel som den anden, og alle jordens riger, som findes på jordens overflade; og kongen i Sheshak skal drikke efter dem. Derfor skal du sige til dem: Så siger Hærskarers Herre, Israels Gud: Drik og bliv drukne og spy og fald og rejs jer ikke mere på grund af det sværd, som jeg vil sende iblandt jer. Og det skal ske, hvis de nægter at tage bægeret af din hånd for at drikke, da skal du sige til dem: Så siger Hærskarers Herre: I skal visselig drikke. For se, jeg begynder at bringe ulykke over den by, som er kaldt ved mit navn, og skulle I da ganske gå fri? I skal ikke gå fri; for jeg vil kalde på et sværd over alle jordens indbyggere, siger Hærskarers Herre. Derfor skal du profetere alle disse ord imod dem og sige til dem: Herren skal brøle fra det høje og lade sin røst lyde fra sin hellige bolig; han skal mægtigt brøle imod sin bolig; han skal opløfte et råb som de, der træder vinpersen, imod alle jordens indbyggere. En larm skal nå til jordens ender; for Herren har en retstvist med folkene, han vil gå i rette med alt kød; de ugudelige vil han give til sværdet, siger Herren. Så siger Hærskarers Herre: Se, ulykke skal gå frem fra folk til folk, og en stor storm skal rejses fra jordens yderste grænser. Og Herrens dræbte skal på den dag ligge fra den ene ende af jorden til den anden ende af jorden; de skal ikke begrædes, ej heller samles eller begraves; de skal være som gødning på jorden. Jeremias 25:15–33.